

Trenc d'Alba

Revista d'informació i animació cultural - Sants - Hostafranchs - La Bordeta

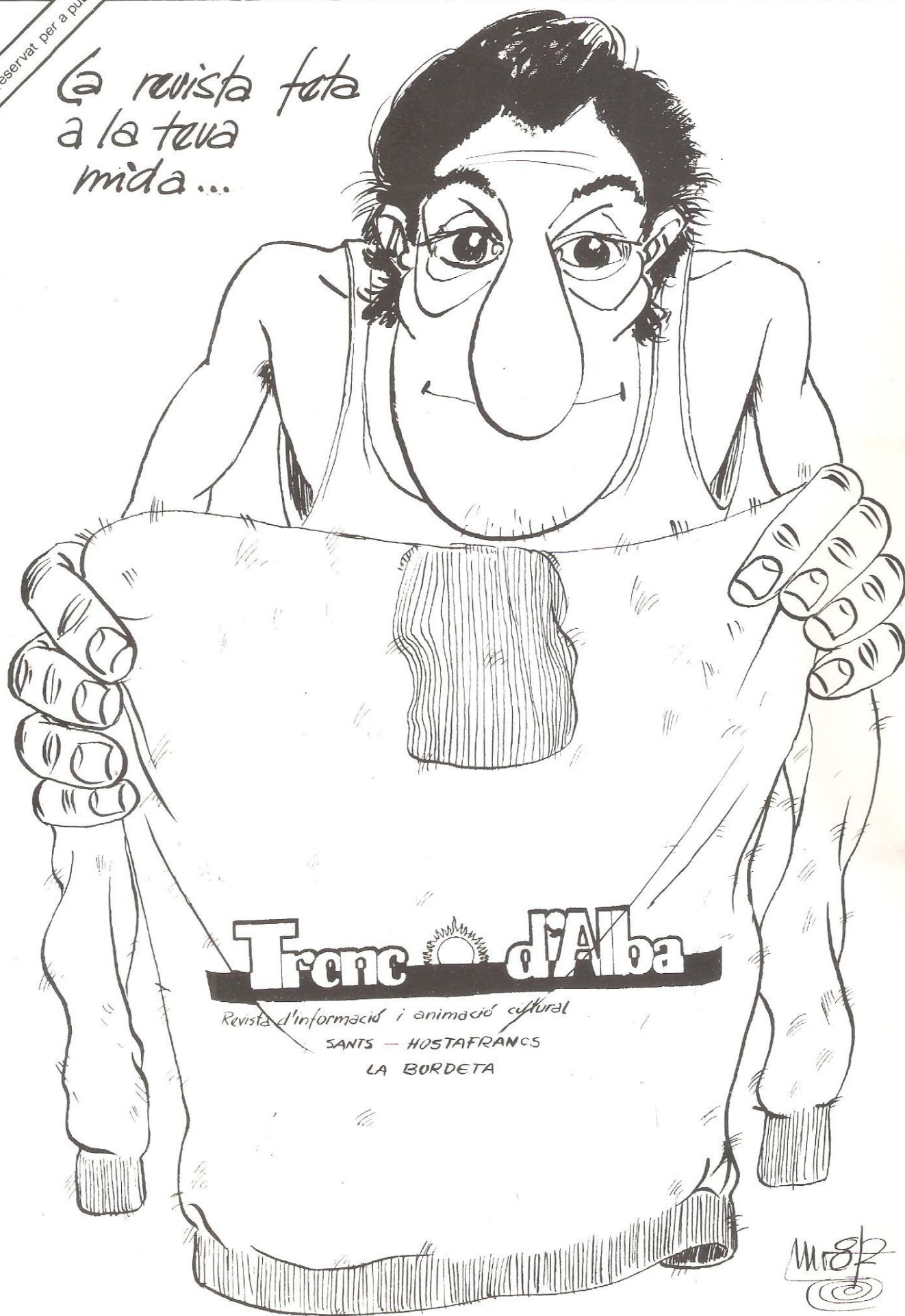
Sants a tot tren

mary santpere parla amb trenc d'alba
vivim en temps de bruixes
fotos inèdites de núria

num.1 març -82

La revista feta
a la teua
mida...

M. 82

SUMARI

Pag.

4-6: D'UN BARRI. Sants: Fisonomia d'un barri.7- OPINIÓ.8-9: REPORTATGE: "Amb una bruixa".10-11: NOTÍCIES.12-13: ENTREVISTA: Mary Santpere.14-15: LLAR DE LLETRES.16-17: CREACIÓ.18-19: Espectacles Culturals.20-21: A L'AIRE LLIURE: Júria.22- Convocatòries.23: Contactes i passatemps.**tots**Directors

Alfred Picó

Joana Rodríguez.

Josep Martínez.

Consell de Redacció.

Manel Gómez

Sergi Dòria

Aleix Ferrater.

Disseny i Montatge

Pablo Salgado.

Dibuix.

Mario Sánchez.

Correccions

Josefina Pi.

Redacció

C/Riego 28.

Impress en Ibars,
C/Sepúlveda 171.Deposít legal
B - 9486-1982.

Trenc D'alba no es fa necessàriament solidari de les opinions expressades pels seus col·laboradors.

EDITORIAL

No penses que al nostre barri hi manca una revista? Nosaltres creiem que sí. Per això, un grup de gent ens reunirem a l'Ateneu del carrer Riego i varem començar a parlar. D'aquestes converses ha sorgit el que ara tens a les mans.

Cal dir que no tenim gaire experiència en aquest mitjà, que no sabem si a la fi serà una pèrdua de temps. Però el que sí podem assegurar-te és que ens mouen grans dosis d'il·lusió i de ganes de fer coses.

Volem que aquest barri sigui més el nostre. Crear un caliu que ens uneixi, ens comuniqui, volem donar-nos veu.

Som conscients de les nostres limitacions, ja no de preparació, sinó de tipus econòmic. Amb l'ajut de l'Ateneu, del Secretariat d'Entitats, del Consell de Districte, de les institucions financeres o de qui pugui i vulgui esperar tirar endavant.

En aquest aspecte és molt important el teu suport. Et demanem la teva col·laboració, perquè hi pots col·laborar decisivament adquirint la revista o escrivint el que vulguis, perquè volem ser portaveu de les teves opinions i desitjos.

No volem però, ser una revista carregosa, que només tracti problemes urbans, no. Et parlarem de moltes qüestions i esperem que totes t'interessin. La Imaginació no ens faltirà.

Així doncs, aquí tens el primer número, que més que un número és un projecte que esperem realitzar-lo entre tots.

TRENC D'ALBA és teu, si t'agrada digues-nos-ho, si vols canviar-la també.

T' ESPEREM !!!

Reportatge:

"Sants: Fisonomia d'un barri"

En parlar de la fisonomia d'un barri o de qualsevol nucli de població, se'ns fa gairabé inevitable conèixer els principis i el desenvolupament que ha condicionat l'estructura actual i que condicionarà la futura. Així doncs, en parlar de Sants, hem volgut saber primer quina ha estat la seva història; i ens hem trobat amb un Sants fortament influït per la proximitat a un nucli prou important com és Barcelona.

Encara que hi ha qui parla d'un Sants alto-medieval, els primers indicis seriosos que tenim de l'existència d'aquest, daten del segle XII, en què propietaris de terres de La Marina de Sants, cedeixen al Monestir de Santes Creus (Tarragona) les seves possessions a canvi de la salvació de llurs ànimes. (Coneixem aquestes dades a través d'11 documents d'escriptures de propietaris, conservades a l'antic Arxiu del Monestir de Santes Creus). El primer estudi històric que parla de Sants, és el degut a Jacint Laporta "Apuntes Históricas de Sans" (1880), en el qual ens parla d'una població a Sants de 38 habitants en l'any 1.359.

L'Institut Municipal d'Història conserva el "Plano Topográfico del Término y Pueblo de Santa María de Sants extramuros de la Ciudad de Barcelona...", constituint aquest el primer pla que estructura el Municipi de Sants a l'any 1.838. Els límits són: al Nord amb el Municipi de les Corts de Sarrià, al Sud amb el Mar Mediterrani, a l'Est amb Montjuïc i Barcelona, i a l'Oest amb l'Hospitalet per la Riera Blanca. Aquests límits varien

l'any 1.839, quan la ciutat de Barcelona dona a Sants part de la seva Marina a canvi de l'indret conegut com a La Creu Coberta (aquesta zona no era habitada encara, perquè fins l'any 1.840 no és concedit el permís per a la construcció de l'Hostal d'Hostafrancs que donà nom a l'actual barri).

Fins al segle XVIII, les principals fonts de riquesa de Sants han estat l'agricultura (vinya, blat i canem) i el comerç. A finals d'aquest segle, amb l'aparició dels "Prats d'indiana" (fàbriques de teixit), i definitivament al segle XIX amb l'instal·lació del

"TENIM 30 cm² DE
ESPAI VERD PER
HABITANT"

Vapor Vell - Can Güell (1.840) i el Vapor Nou-L'Espanya Industrial (1.847), comença a canviar la fisonomia de Sants, transformant-se aquest en un municipi on conviuen les tasques agrícoles i les industrials.

Sants esdevé Barcelona

L'any 1.883, Sants s'anexiona a Barcelona, conjuntament amb altres pobles del pla: Sant Gervasi de Cassoles, Gràcia, Sant Andreu de Palomar, Sant Martí de Provençals, Horta, Sarrià i les Corts de Sarrià, encara que per pressions populars (tingué lloc una manifestació de 40.000 persones en contra de l'agregació) aquesta no fou definitiva fins el 20 d'Abril de 1.897. Sants comptava aleshores amb una població de 25.000 habitants.

Amb l'enderrocament de les muralles de Barcelona, l'any 1.854, i la seva progressiva expansió arribem a una situació en que gairebé no es coneix on comença Sants, i on acaba Barcelona.

A partir d'aquí, el creixement és constant. Ja en el primer quart de segle XX, la població es duplica, i per tant, la urbanització del sòl és ràpida. Sants, que ja tenia dues estacions de Ferrocarril (Sants i La Bordeta de la línia Barcelona-Martorell), arriba a l'any 1.931 amb l'ocupació pràcticament total de la superfície construïble. Les primeres grans edificacions es situen a la Plaça

1883:

SANTS S'ANEXIONA A BARCELONA

de Sants, Travessera de les Corts, Avgda. de Madrid, Riera Blanca, etc. Pocs anys més tard ja s'informa de l'aprovació del 1er Cinturó de Ronda (1.964) que seria inaugurat tres anys després, tot i que el Tribunal Suprem el declara il·legal.

La fí de l'època industrial

Però no acaba aquí la transformació. Grans indústries com l'Espanya Industrial i Can Batlló desapareixen als anys 1.965 i 1.970 respectivament, havent-ho fet abans d'altres més petites. La indústria torna a ésser decisiva en la vida del barri. Grans espais queden buits, fet que constitueix una magnífica oportunitat per aquells que, tenint cura només dels seus interessos individuals,

volien modificar el natural ritme d'expansió i creixement urbans.

Davant aquestes perspectives, el veïnat intenta salvar els darrers espais que poden servir per a millorar la qualitat de vida d'un barri obrer, i es formen grups de reivindicació: Centre Social (1.970), A.A.V.V. Badal, Brasil i La Bordeta (1.970), A.A.V.V. Sol de Baix (1.972) i A.A.V.V. d'Hostafrancs (1.977). Els resultats són evidents: Cotxeres de Sants (i no Museu del Tramvia), Parc de l'Espanya Industrial, Plç. de Sants sense pas elevat, entre d'altres.

Arribem així als nostres dies, on ens trobem amb un Sants superpoblat (135.000 habitants), mancat d'espais verds, amb insuficients serveis, i tallat per vies ràpides amb tràfec intens, 30 cm² de verd x habitant (aprox.)

Avui: Una estació... problemàtica

... Restarà el nostre barri amb l'aspecte actual per sempre més??
... En què pot convertir-se el nostre Sants ???.

Pensem que el factor que més pot condicionar la seva fisonomia és l'instal·lació de l'estació de Barcelona-Sants-Central. Volíem desvetllar aquest misteri que ja comença a fer-se sentir en els llavis de molts santsencs. En adreçar-nos a la Conselleria del Districte VIIè, per tal de recollir dades sobre el futur del nostre barri amb l'estació, ens hem trobat amb una total desinformació. No hi ha cap estudi que valori els "peròs i contras" que comporta l'estació. Suposem que ja ha portat prou feina i complicació la reorganització dels nous Ajuntaments, però ens hauria agradat que algú s'hagués preocupat de preveure si als voltants de l'estació es construirien més places hoteleres; sis'instal·larien grans magatzems; si creixeria el comerç als seus voltants; de quina manera creixeria la delinqüència i quines mides podien-hi haver per a combatre-la; i d'altres coses més se'ns escapen, però que preocupen als veïns de Sants.

Les Opinions

Però ens hem hagut de conformar amb les opinions, que no per personals son menys valuoses les de dues persones que s'han interessat per la història de Sants i les seves reivindicacions. Ens referim a l'Anselm Cartaïa i a Josep Xarles.

En general, tots dos opinen que els conflictes que provoca l'instal·lació d'una estació central de ferrocarril a qualsevol ciutat deuen ser semblants. En el cas concret de la nostra, ens parlen de la possible aparició d'establiments del tipus "souvenirs" (que de ben poc serveixen al barri); de pensions petites per a viatgers; intensificació del tràfec, i potser el més perillós, l'augment de la delinqüència. En Cartaïa i en Xarles ens diuen que, malgrat tot, aquests aspectes negatius poden

38 HABITANTS EN 1359

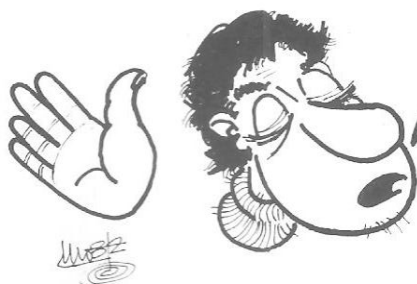
quedar molt aminorats al nostre barri, perquè l'estació queda lleugerament aïllada de les zones més habitades. Les dues grans places en construcció la dels Països Catalans i la de Assemblea de Catalunya poden fer de matalàs als inconvenients que provoquen serveis annexes com pot ser la terminal d'autobusos. (En opinió d'en Cartaïa i d'en Xarles, Sants té molts números de la rifa de la terminal).

En quant a noves construccions d'edificis, ens diuen que no saben de cap permís per a edificis singulars als voltants de l'estació a més dels que ja hi ha, perquè queden pocs espais buits per construir. Les petites indústries que hi ha al c/. Viriato es convertiran en zones de serveis.

En línies generals, opinen que si es planifiquen bé les coses, la convivència amb l'estació de Sants no hauria d'influir massa negativament al barri. Potser el problema que tocarà resoldre al nostre Ajuntament, serà que l'estació queda quasi tancada a l'exterior. Les úniques grans vies de sortida cap a Barcelona o cap a fora la ciutat són el c/. Tarragona (prou densificat ja ara, encara que es preveu eixamplar-lo), i el c/ de Sants.

Joana Rodriguez

OPINIÓ

En aquesta secció donarem cabuda a qualsevol comentari sobre un tema donat. Pel proper número proposem el tema de les discoteques. Ouè penses de les discoteques? T'agraden? Sí, no. Per qué? Explica'ns-ho.

— TRENC D'ALBA —

c/. Riego, 28.

Tot esperant les vostres cartes hem sortit al carrer per a preguntar a la gent si creu necessària una revista feta al barri, quins temes hauria de tractar i com hauria de ser.

Amb paper i bolígraf a la mà, amb la lluna bocabadada i amb els ossos quasi encarcerats pel fred, preguntem a la primera parella que se'ns acosta. Antoni i Lluïsa pensen que hi ha una desconexió entre diferents zones del barri, per les rodalies del seu nou domicili del carrer Witardo no s'hi realitzen activitats ni tampoc no els arriba gaire informació. Ens van dir que era una bona idea que calia tirar endavant i els preocupa sobretot els problemes urbans del nostre barri.

A Mari i Isabel, que sortien d'una discoteca, els va fer molta il·lusió contestar les nostres pre-

gundes. Voldrien que la revista tractés temes molt variats. Tot contestant anaven cercant el fotògraf amb el seu millor perfil. Isabel es va comprometre a enviar-nos unes poesies. Les esperem.

A poc a poc s'anava enfosquint la lluna quan aturem una parella vinguts de fora fa molts anys i que se senten integrats entre nosaltres. Van parlar poc de la revista però ens van denunciar quantitat de problemes que caldria incloure en les seves pàgines. Barcelona hauria de ser més neta, amb menys cotxes pel carrer, més habitable, un lloc on poder conviure.

La nit a mitja lluna ens va portar dos històrics militant en entitats de barri. Des de ben menuts han intervingut en moltes activitats. Pertanyen a la U.E.C. i a l'Orfeó. Després de dir-nos la seva imatge de la joventut, criticar la delinqüència i les modes actuals, s'alegraren que en el nostre temps encara hi haguessin joves preocupats pel

barri. Ens van proposar que parlessim de música, de cultura i que donéssim informació de les activitats que s'hi realitzen.

Un grup de noies amb el fantasma del desencís encomanaren la foscó a la lluna. Van dir que això de la revista era una altra bona idea però que el jovent no està interessat per aquestes qüestions, malgrat tot caldria retrobar nous camins per a motivar els joves.

L'Ignasi ens ho va deixar clar i sense lluna. Ens va dir que en aquesta societat de consum no hi ha cabuda per a una revista de barri. Avui en dia estem massa manipulats per la publicitat de les multinacionals que ens volen dirigir, i que ho aconseguen. Però va començar a mostrar-se interesat per la reacció de la gent a les nostres preguntes, pels canals de distribució que empenidia la revista, per les ajudes amb què contem i, fins i tot, es va oferir a col·laborar amb nosaltres. Fóra molt interessant que desenrotllés el que ens va dir. Des d'aquí ho pot fer.

Deixem ja l'enquesta realitzada en una nit de d'eclipse lunar. Com a curiositat volem afegir que, gairabé tots el entrevistats, feien un pas enrera en ser demanada la seva atenció.

Acabem amb optimisme perquè la gent ha respost. Gràcies als qui ens han contestat i també als qui ens han girat el cap corrent sense tenir cap pressa.

Intentarem poder guanyar el desencant. Creiem en la gent com Ignasi. Treballarem per a fer el barri una mica més humana. Sabem que la lluna tornarà a créixer.

Manel - Josep

Sabeu què és la bruixeria ?. Segons el diccionari és el poder sobrenatural o màgic que la superstició popular atorga a les bruixes i buixots i provinent de tenir pacte amb el diable.

Hom pensa que les bruixes són senyores vestides de negre, amb els cabells llargs i despentinats, sense dents i volant damunt d'una escombra. D'altres creuen que són dones amb un físic seductor, de cabells negres, mans fines, ulls grans i mirada penetrant.

Per a saber-ho vam trucar al telèfon 226 73 13.

— Leila ? Podem xerrar amb tu una estona ?

Ens va rebre molt cordialment. Leila no porta escombra. Es una persona normal que pot passar desapercebuda en qualsevol lloc.

Vàrem començar parlant de les ciències ocultes. "Són un conjunt de ciència, metafísica, intuïció i art. Per a dedicar-se a això cal tenir una vocació innata, un do especial no adquirit encara que després s'ha d'anar desenrotllant amb el temps. Són tècniques que requereixen de set a deu anys d'estudis. Es molt difícil dedicar-se a això perquè es treballa a nivell d'energia. S'ha de dominar les forces i no deixar que aquestes et dominin".

Segons Leila "la bruixa no ha de tenir necessàriament un pacte amb el diable". S'ha de distingir entre màgia blanca (per a ajudar) i màgia negra (per a destruir). La diferència és "emprar-la per a fer el bé o el mal". Tot i que ella es considera bruixa per tenir la bruixeria com a religió, només practica màgia blanca.

Leila treballa el Tarot Egipci, és evident, utilitza la bola de cristall com a suport per a combinar

elements, fa quiromància, astrologia, exorcisme i rituals per a l'amor, treball, etc. De tota manera "tots el sistemes han de donar el mateix resultat i el mag es limita a interpretar-ho".

El Tarot és la primera baralla del món. Representa l'ordre social de l'Edat Mitjana i es compon de quatre pals, és a dir, les quatre classes socials: espases per a la noblesa, copes per a la clerecia, ors per als comerciants i vares per els cam-

perols. Hi ha vint-i-dues cartes sense pal. (Arcà Major) que representen els altres membres de la societat (Papa, Emperador, Joglar...) i els símbols de la era (la fortalesa, la mort, el sol, la lluna...)

A Leila acudeix gent de qualsevol edat, sexe i nivell econòmic. Des del polític que discretament canvia el nom, la pobra que demana pel carrer, o aquella senyora que assegurava que l'esperit del seu marit s'havia reencarnat en un gat. "Els mags han d'actuar amb molta delicadesa, analitzant la persona que tenen davant, dient coses positives, dosificant la duresa i utilitzant un llenguatge adequat segons la susceptibilitat de cada persona. La gent, en general, s'interessa pels problemes laboral, afectius, de salut, però fonamentalment per seu futur".

Existeix una certa por des de sempre als temes sobrenaturals i ocults que ha donat pas a tota mena de supersticions.

Hi ha la creença entre la gent poc introduïda a pensar que els rites que s'hi realitzen no són gaire seriosos. Els bruixots fan els seus rites despullats, a l'ordre de l'alta sacerdotessa utilitzant diversos elements com espelmes, aigua, sal... Es basen en el "Libro de las Sombras", existeixen vuit Sabbats o festivals importants i vint-i-sis Esbats, coincidint amb les llunes nova i plena, i d'altres reunions com el Conven (ritual de set a tretze bruixes).

Durant els segles XVI i XVII els bruixots foren perseguits acusats d'activitats antisocials, com enverinament de pous, assassinats de nens, etc. que abans eren atribuïdes als jueus. La "Santa Inquisición" perseguia les persones acusades de buixeria i les cremava públicament en fogueres després de grans tortures perquè confessessin els seus delictes i els seus pactes amb el diable. Es calcula que uns 300.000 bruixots moriren en les fogueres. "Avui en dia no tenim cap problema legal. Hem de complir les lleis establertes com a qualsevol ciutadà".

La Màgia és un tema molt complex que en el nostre temps s'ha comercialitzat. Es poden trobar al mercat tot tipus de llibres sobre màgia i bruixeria. Podem adquirir el Tarot a qualsevol llibreria amb les instruccions corresponents. Un curiós exemple és el "Nostredamus", profecies fetes molts anys enrera que ara s'han posat de moda. "La màgia no és comerciable, sols demano una contrapartida simbòlica pels meus serveis. Hi ha molt afeccionat que desacredita aquest treball".

Leila, com veus el futur?

—"Fer una predicció requereix un intens treball compaginant les configuracions astrològiques, vull deixar ben clar que no sóc professional de la catàstrofe. Us puc dir que el Sr. Brejnev tindrà problemes de salut. Ms. Thatcher potser no acabi l'any com a primer ministre. I en el 1983 hi haurà un accident nuclear localitzat a Europa en el qual morirà molta gent, no es tractarà d'una guerra, serà el moment de portar les teories a la pràctica. Alehores començarà una nova era".

NOTÍCIES

Aleix Ferrater

L'ESTACIÓ DE LA MAGÒRIA SERÀ ZONA ESPORTIVA

Els terrenys de l'antiga estació de La Magòria, al barri de la Bordeta, acolliran dins d'uns mesos una zona esportiva de quasi dues hectàrees on està previst de construir-hi un camp de futbol, l'únic que disposarà el districte VII. Però la recuperació definitiva de La Magòria no es produirà fins el 1985, ja que aquest any, a més a més de la zona esportiva, es construirà una zona verda de també dues hectàrees. Així, el nostre barri guanyarà un espai obert de gairabé quatre hectàrees dintre de tres anys.

Segons el conseller de Joventut i Esports a l'Ajuntament, Enric Truñó, la recuperació de La Magòria es desenvoluparà en dues fases: en la primera es construirà un camp de futbol reglamentari amb els seus vestuaris corresponents i, probablement, alguna pista poliesportiva. Aquesta obra la pagarà la Direcció General d'Esports de la Generalitat. Les instal·lacions funcionaran amb caràcter provisional fins que se solucionin els entrabancs jurídics i urbanístics que afecten la zona.

— Problemes —

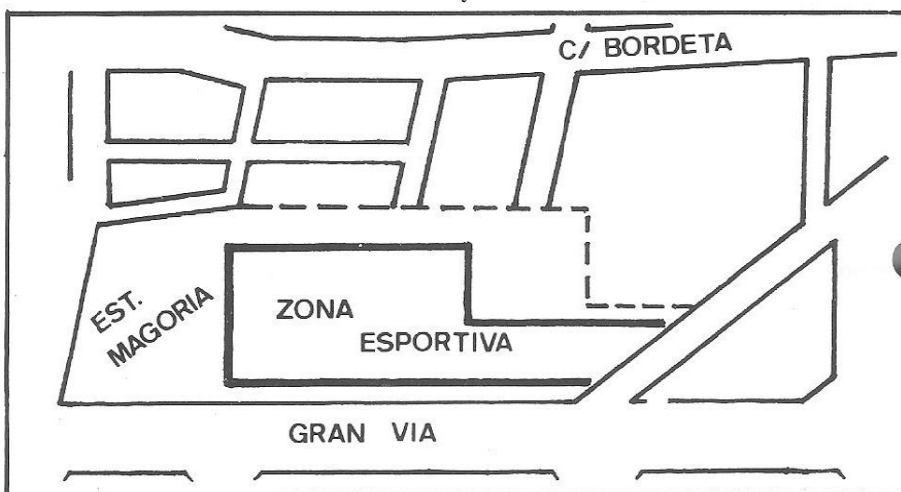
El primer problema és de tipus jurídic: l'Estat manté un plet amb els antics propietaris del sol, la resolució del qual pot durar un parell d'anys. Per aquesta raó l'Estat ha cedit a la Generalitat la utilització del sòl, però no la seva propietat.

El segon problema és, també, de tipus temporal: la Generalitat s'ha reservat una franja de terreny de deu metres d'amplada al llarg de tota la façana de la Gran Via per a facilitar les obres de soterrament dels Ferrocarrils de Catalunya. Això limita, lògicament, la utilització de la zona per a usos esportius.

I tercera qüestió és de tipus urbanístic, ja que el Pla Comarcal afecta els terrenys de La Magòria amb l'obertura de diversos vials

que pel gener del 1985 comenci la construcció d'un petit estadi i de les pistes poliesportives.

Cal recordar que l'aspiració de molts veïns que desitgen que el districte VII disposi d'un espai per a la pràctica del "deporte rey" -actualment no hi ha cap camp de futbol en tot el districte- fou recollida en el document "Un camp a Sants" avalat per més de set mil signatures. Posteriorment un grup de socis de la Unió Esportiva de Sants es dirigí al batlle demanant

que són considerats innecessaris per l'àrea d'urbanisme. Així la Comissió Permanent de l'Ajuntament ha aprovat un avantprojecte de reforma del Pla que en l'actualitat es troba en fase d'informació pública.

— Per l'octubre —

En definitiva s'espera que la propera temporada lliguera estigui acabat el nou camp de futbol; i

la modificació del projecte de parc de la "España Industrial" per incloure-hi un camp de futbol.

"A veure si d'aquí a pocs mesos podem gaudir d'un espai on poder xutar la bimba sense el perill que un cotxe ens l'axafi...", ens deia en Ramon, un "nano" de la Gran Via fa uns dies.

LA TRAVESSERA DE GRÀCIA TINDRÀ UNA SOLA VIA

Doncs sí, la prova de reduir el trànsit de la Travessera de Gràcia a una sola via de circulació per les festes de Nadal ha estat positiva i, molt possiblement l'Ajuntament decidirà aviat que passi a ser definitiva. Aquest acord es prendrà després del plaç que ara s'ha donat fins al 31 de gener.

Totes aquestes notícies de recuperació de l'espai urbà pel ciutadà són molt ben rebudes per la gent, i els veïns de Gràcia així ho han expressat, tot i que els que en teoria havien de ser més perjudicats, els automovilistes, no han vist que aquesta mesura pugui reduir la fluïdesa de la circulació per aquest estret barri.

I si alguns no ho han vist així, uns fulls impresos que se'ls hi entrega els hi mostra altres vies alternatives perquè, no només es redueix a una via la Travessera, sinó que l'estudi senyalat és acompanyat d'altres mesures com és la supressió del trànsit pels carrers del Penedès i Sant Domènec, que enllacen amb l'illa de peatons creada al voltant del mercat que comença a funcionar fa poc.

Per la seva banda, els veïns han fet un gran esforç ja que han estat ells els qui han pintat el sòl i han posat testos per a evitar que els cotxes envaïsin la vorera. Enhorabona, graciencs !.

EL TÚNEL DE LA RUBIRA, ENDAVANT

En una recent roda de premsa el batlle de Barcelona, Narcís Serra, anuncià una solució pel túnel de la Rubira (El Carmel), les obres del qual estan aturades des de fa bastant d'anys. Les paraules textuais del batlle foren: "les obres es recobraran i, immediatament es procedirà al seu acondicionament perquè sigui utilitzat".

La Generalitat i l'Ajuntament estan d'acord en aquesta decisió. Així el túnel es convertirà en un llaç d'unió entre el primer cinturó de ronda i el segon, i a més unirà el Carmel i el Guinardó sense haver de passar pels costeruts carrers d'aquesta zona de Barcelona. D'acord, però en aquest cas el que surt perjudicat és l'habitant dels dos barris anomenats, en benefici dels automovilistes. Ja veurem com acabarà tot això, ja que l'oposició a la construcció definitiva del túnel per part dels veïns del Carmel i Guinardó és molt forta; no volen que allà on podria haver-hi un gran parking i uns jardins hi hagi asfalt, soroll, contaminació, cotxes, camions, autobusos, etc. Estem a l'aguait.

DOS EDIFICIS, QUINDESTI?

Molt propers l'un de l'altre, a Barcelona tenim dos edificis de més de deu plantes, el futur dels quals no sabem exactament quin serà. Es tracta de l'hotel Sarrià, situat a l'avinguda de Sarrià tocant a la Diagonal, i del frustrat hotel Hilton, a la part alta de la Diagonal. El primer, recordem-ho, fou construït amb una llicència de construcció de l'Ajuntament, però que aquesta llicència incumplia les ordenances municipals en matèria d'edificació. Es parlà de la seva demolició que havia de realitzar el mateix Ajuntament, encara que sembla que aquesta decisió no es durà a terme, ja que sembla que a l'Institut Nacional de Indústria, INI, propietari de l'hotel i l'Ajuntament arribaran a un acord. De moment no se sap res; ja veurem...

I pel que fa a "l'hotel" Hilton, no es tracta de enderrocar-lo, sinó de remodelar-lo per a fer-lo hospital; i sembla que així serà. Puix que una vegada superades les dificultats que, per imperatius legals, impedièn la reconversió en establiment hospitalari de l'anomenat hotel, sembla que s'acceleren les accions perquè així sigui, i d'aquesta manera la Societat Cooperativa d'Instal·lacions Assistencials Sanitàries, SCIAS, empresa promotora de l'hospital, podrà tirar endavant el seu projecte i, aquest, "l'Hospital de Barcelona", passarà a ser el primer hospital cooperatiu del món, segons afirmen els promotors. Aquesta societat cooperativa està constituïda per més de 100.000 socis, els quals podran beneficiar-se de les instal·lacions

del nou hospital.

En fi, que la negligència de l'antic ajuntament franquista de Barcelona sembla que, en part, se solucionarà, o, en el pitjor dels cassos, es pal·liarà.

ENTREVISTA:

Mary Santpere

Gairabé les nou del vespre. La sessió de tarda ja ha acabat al Teatre Victòria. A fora, a les taquilles, resta encara el cartell de "no hi ha entrades per a la sessió d'aquesta tarda". Estem just davant el camerino de la Mary Santpere. Al nostre voltant, la companyia d'artistes del món de l'escenari coneguts per tothom: José Guardiola, Salomé ... Hi ha força ambient: es comenta la sessió, es demanen fotografies dedicades. Nosaltres esperem a la Mary. No tarda a arribar. "Hola, què tal? passeu al camerino". Llums, miralls i la presència d'una dona admirable.

— Mary, com és que al teu voltant sempre hi ha bon humor?.

— Mireu, jo ja porto molts anys en aquest ofici. Hi ha qui neix "guapo", qui neix lleig, coix o geperut. Jo hauré nascut amb gràcia. Hi ha vegades que ni jo mateixa ho entenc, dic "hola" i la gentriu. Jo penso "això no fa gràcia" però mira, deu ser que sóc d'aquí i la gent em coneix.

— Però segur que no tens un secret guardat?.

.... molts amics del
meu pare
eren de Sants

— En el fons sabeu quin és el secret del meu èxit, la sinceritat. No sé si sóc bona o dolenta però sincera, sí. Quan surto a l'escenari faig el que em surt de dins.

— Això, no t'ha servit per a trencar una mica la imatge del català-home-seriós, sobretot fora de Catalunya?.

— Sí, potser sí. En això he tingut sort, he caigut bé, i ja sabeu que "millor caure en gràcia que caure d'un cinquè pis". A Castella, Andalusia inclús a l'Amèrica Llatina, a tot arreu. I de fet ha estat això que us deia: la sinceritat una mica també d'ingenuïtat.

“El secret del meu èxit és la sinceritat”

SEMPRE MARY

Maria Santpere i Hernáez (Mary Santpere és seu nom artístic), nasqué a Barcelona l'any 1917. Debutà a València el 1944 i ha estat protagonista de nombrosos films. La seva tasca més important, però, és la vinculada amb el món de la revista i l'espectacle musical, en papers generalment còmics i humans.

El seu pare, Josep Santpere i Pei, fill de Barcelona, nasqué al 1875 i morí al 1939. Debutà molt jove i es dedicà al teatre còmic, al vodevil i a la paròdia.

La figura de Josep Santpere

En el mes d'abril de l'any 1921, Josep Santpere es fa càrrec del "Teatro Español". Començava una nova etapa, molt fructífera, pel teatre-vodevil català.

Segons Sebastià Gasch, en el seu llibre "El Molino", Josep Santpere era un actor prodigiós, amb una mímica força eloqüent. Mai no restava inactiu i era tot un espectacle veure el moviment de les seves mans.

En aquest mateix aspecte Mary escriu, en el seu llibre "Mi Vida", que el seu pare era un clàssic burgès català, ple de seny i preocupat per la cultura i per l'educació dels seus fills.

Mary Santpere, una digna successora

Continuant amb el llibre de Gasch aquest es defineix íntegrament la personalitat artística de Mary: "Mary Santpere posee un talento deslumbradoramente diverso... su voz de múltiples inflexiones, la malicia luminosa de sus ojos, una mímica de las más elocuentes... ha arrumbado la deformación caricaturesca de sus principios y ha hallado la medida justa de una comicidad matizada e intencionada".

La crítica unànimament li dóna suport. Amb una carrera plena d'aventures i facetes artístiques, Mary Santpere és un personatge que ja forma part de la galeria dels més rellevants actors del vodevil català.

.... claro como que
Sara canta
mi repertorio....

— I amb la Sarita, qué? "Dos dones i un destí"?

— En broma sempre dic que som "rivals", però ella canta els cuplets d'una manera i jo d'una altra. I a més, en aquest espectacle, som quatre figures: Ella, en Ramon Calduch, en José Guardiola i jo. Cadascú té el seu públic. I amb la Sarita, doncs bé, ella és una senyora guapa que fa uns cuplets i joc sóc una dona que tinc gràcia i faig uns altres cuplets. Però jo, així en broma, de vegades dic: "claro, como que Sara canta mi repertorio..."

— Però el que sí està clar és que tú, al Paral·lel tens molta tradició — No oblideu que el meu pare era el rei del Paral·lel, i per tant jo, la princesa (es posa a riure).

— Què pots dir-nos del teu pare?

— El meu pare era un home molt complert. Ballava, cantava, era dramàtic i còmic alhora. I era tan humà, tan bona persona i molt senzill. Treballava 9 mesos a Barcelona i els tres d'estiu feia les Festes Majors de Catalunya. I això també ho faig jo, m'agrada estar en contacte amb tota la meua gent.

— I de Sants i Hostafrancs, Mary, què pots explicarnos?

— Conec perfectament aquests barris. Sí, perquè hi havien molts amics, inclús artistes companys

del meu pare, l'Arteaga, per exemple, que eren d'allà. Pels anys 40 i 50 tot allò eren com els afores de Barcelona. Eren els temps que es deia allò d' anirem a passar l'estiu a Horta", com ara es diria anem-lo a passar a Sitges. Eren altres temps.

Continuem xerrant una estona més amb ella. A dos quarts de deu la deixem: ha de canviar-se i sopar. A la nit tornarà a haver-hi sessió teatral. Tornarà a dir "hola" i la gent riurà. Divertida i amable a l'esce-nari, simpàtica i atenta fora d'ell.. És la Mary, la Mary Santpere.

ALFRED PICÓ i SERGI DÒRIA

LLAR DE LLETRES

LITERATURA CALORIFICA

No sempre el fet d'escriure té relació amb la "lleugera i subtil volada de l'esperit". De vegades, també una lectura és susceptible de produir una plena satisfacció al nostre estómac.

El banquet que el novel·lista ens prepara és d'una inigualable capacitat nutritiva i, quan el menjar és bo no té cap importància la data de cuita. Es la qualitat dels ingredients que constitueixen la descripció, el factor decisiu de tota bona novel·la.

Som a València, primer de Gener de l'any de gràcia de 1894. Un àpat que enceta aquest nou any a la València arrossera, provinciana i naturalista de Blasco Ibañez. A la taula tenim dues plates, que Blasco ens descriu amb una gran mestria:

"Era la una, las patatas amarillentas, los reventones garbanzos sacando fuera del estuche de piel su carne rojiza, la col, que se deshacía como manteca vegetal, los nabos blancos y tiernos con su olorcillo amargo; y en la otra fuente las grandes tajadas de ternera con su complicada filaménta y su brillante jugo; el tocino temblón como gelatina

nacarada; la negra morcilla reventando para asomar sus entrañas al través de la envoltura de tripa y el escandaloso chorizo, demagogo del cocido que todo lo pinta de rojo, comunicando al caldo el ardor de un discurso de club".

Hom pot pensar que amb aquesta quantitat de menjar caloríficament fort, ni el millor específic contra l'aciditat estomacal fóra capaç de fer-ne res. El cas, però, és que l'apat no ha acabat encara. El maitre Blasco ens ofereix "una gallina de jugosa pechuga y melosos muslos", "una merluza de más de tres libras, que parecía de plomo brillante", "otro plato ligero ... lomo de cerdo y longanizas" i "un soberbio capón, panza arriba con los robustos muslos recogidos sobre el pecho y la piel dorada, crujiente, impregnada de manteca..."

Amb les postres, "una fuente de crema, en la que empapaban apretadas filas de pequeños bizcochos", finalitza el banquet. Un dinar que anuncia un abundant i vaporós nou any i que reflexa de quina mena eren els costums gastronòmics d'una família bé de l'horta valenciana a la tardor del segle XIX.

SERGI DORIA

JOYCE: UNA REVOLUCIÓN LITERARIA

Se cumplieron cien años del nacimiento de James Joyce. Su genio crece en la triste y monótona Irlanda, colonia de Inglaterra y foco de emigración hacia América. En 1904 Joyce escribe una obra autobiográfica "Retrato del Artista Adolescente". La mediocridad y el pésimo ambiente de una ciudad provinciana como Dublín le empuja a buscar otros horizontes. Trieste, Zurich, París serán las ciudades que ven pasar la silueta del creador de "Dublineses" (año 1914) "Exiliados" (Zurich, 1918).

El año 1922 es histórico. A partir de él se inicia una total y compleja evolución: ha nacido "Ulises". Construida sobre un patrón griego-clásico, (la "Odisea" de Homero) es la piedra de toque de la vanguardia literaria del siglo XX. La crónica de un día de la vida de Leopold Bloom constituye un desarrollo de nuevas técnicas narrativas, que explican muchas novelas de hoy.

Sin Ulises no se comprendería "Tiempo de Silencio" o "Rayuela". Cuando Joyce escribe "Ulises" está transcribiendo la auténtica conciencia del nuevo novelista.

SERGI DORIA

-AVUI-

"Introducción a Pío Baroja". - Jorge Campos. Ed. Alianza. Se trata de un estudio diacrónico de la obra de Baroja indicando las ideas de éste sobre la novela e intercalando las opiniones del propio Baroja. Es un ensayo muy interesante para quienes deseen introducirse en la obra barojiana.

"Los dispositivos en la flor. Cuba: literatura desde la revolución". Edmundo Desnoes. Ed. del Norte, Hanover. Intenta un acercamiento al proceso literario y político de la revolución cubana. No se trata de una obra antológica, más bien de un repaso general desde la visión del propio autor.

"Poesía de la vanguardia española (Antología)". Germán Guillón. Ed. Taurus. - Sección de la posesía española de vanguardia, reuniendo los movimientos ultraísta, creacionista y surrealista con especial mención a poetas como Rafael Alberti, Vicente Aleixandre, Luis Cernuda i García Lorca.

EPITELIS, EROTISME I UN RECORDATORI

La veritat és que "Epitelis tendríssims", la darrera obra de Carme Riera, no és exactament un llibre eròtic. Són set contes de temàtica diversa però que tenen un punt en comú: uns personatges centrals una mica perturbats sexualment (en alguns cassos la pertorbació és total). Des del punt de vista còmic destacaria un conte: el de "Mr. Flowers, un savi botànic" (llàstima que al final, per bèstia, resulta decepcionant). I si en lloc de riure preferiu comprovar l'erotisme literari de la Riera us recomano "una mica de fred per a Wanda", el conte més "fortet" de tots (amb un personatge central que ens recorda aquella comtessa Gamiani de De Musset o la mateixa Wanda que surt en "les onze milles verges" d'Apollinaire).

En general, però, l'obra és fluïda i presenta, al nostre entendre, un greu error de plantejament. "Epitelis tendríssims" és un llibre, un altre llibre, que lliga el món del sexe amb el de la pertorbació (un home que viu un amor apassionat amb una col-i-flor, una noia que manté relacions amoroses amb un gos, un vell-verd, fetixiste amb la seva néta...). Penso que "Epitelis tendríssims" no contribueix a posar les coses al seu lloc, a recuperar com a natural el que sempre ens han dit que era "pecado de la carne". Un altre fet que ho constata: a diferència d'Anais Nin, per a citar una escriptora eròtica molt representativa, en el llibre de la Riera els personatges masculins són ridiculitzats. I amb tot això, l'únic que s'assoleix és degradar l'erotisme i buidar-lo de contingut. I l'erotisme desnaturalitzat, francament, no és massa recomanable.

En aquesta primera crònica literària de llibres en català, un recordatori. El llibre de Carme Riera és el número 137 de la col·lecció "El Balanci" d'Ed. 62. Crec interessant recordar, en aquest primer número de la revista, que la col·lecció "El Balanci" és una de les més completes de llibres en català i que de segur ocuparà lloc important en aquesta secció. Al marge dels escriptors catalans publicats en la col·lecció (Pedrolo, Espriu, Calders, Moix...) és meritòria la relació d'autors estrangers que han estat traduïts, i algun d'ells ja fa una colla d'anys quan aquí gairabé no se'ls coneixia. Pels amants de la bona literatura recordar-vos que dins la col·lecció trobareu títols de n'Hery Miller, Heinrich Böll, Graham Greene, Truman Capote, John Dos Passos, Cesare Pavese, Peter Handke o P.P. Pasolini. Ah ! i en català.

Alfred Picó

● AVUI —

Vicenç Altaió-J.M. Sala-Vallada, "Les darreres tendències de la poesia catalana" (1968-1979) Ed. Laia (1980). Recull intel·ligent i prou representatiu de la poesia catalana més jove. Des de Parcerisas, Formosa o Gimferrer fins agent més jove com Desclot, Tàpies-Barba, o Ramon Pinyol. S'inclou també un interessant estudi sobre aquestes tendències (realisme, retoricisme i poesia s'gñica, amb tot els variants) i una nota bio-bibliogràfica dels quasi seixanta autors protagonistes del recull. Llibre recomant per als joves poetes catalans lectors de la nostra revista, on ben segur hi trobaran poemes afins al seu estil o tendència.

"Hermann Hesse, "Sota la roda" Lumen (1981). Una de les millors obres de Hesse -potser la millor- en català amb pròleg i traducció de Ricard Torrents. "Però al seminari, el que és castigat amb arrest major, queda durant molt temps un home marcat". Sí, marcat; marcat per l'educació, l'autoritarisme religiós-pseudointel·lectual i la infantesa no viscuda. Els pares i pedagogs que dominen allò de "no toquis, no preguntis, què fas ? vols que et giri la cara ?, amb qui surts ?, rompan filas, pecado hijo, pecado..." millor que s'abstinguin. Els seus esquemes mentals podrien quedar greument afectats.

Pere Calders, "Invasió subtil i altres contes". Ed. 62 (1ª Edició, 1978, 5ª edició, 1981). Recomant especialment per als amants del conte curt irònic, humorístic i amarg. Una mica de tot per a no avorrir i perquè en la varietat s'hi troba el gust. "Ningú no volia dir-li a quina hora passaria el tren. El veien tan carregat de miales, que els feia pena explicar-li que allí no hi havien hagut mai ni vies ni estació". Enteneu per on va la cosa ?

ALFRED PICÓ

CREACIÓ

EL CUB MÀGIC

Coneixeu el famós cub de Rúbik o "the wonderful game made in Taiwan"? Doncs és curiós aparell cúbic amb puntets de colors que es poden canviar de lloc mitjançant un ingenios mecànisme. Tot girant les cares del cub d'ha d'aconseguir que tots els puntets del mateix color coincideixin en la mateixa cara. Fàcil, oi? Doncs bé, aquest artillugi permet fer quaranta-tres bilions de combinacions diferents però només existeix una solució. Fàcil?

Fou inventat per un arquitecte hongarès per a estimular la "visualització tridimensional". I, segons diuen, hi ha un bon minyó d'onze anys que

és capaç de resoldre'l en setze segons. El petit vailet deu tenir una perfecta "visualització tridimensional" o bé un cervell "instamàtic programat".

Però no ens podem quedar ençà. Jo ja he comprat pel mòdic preu de 970 pessetes (¡SOLO!) aquesta invenció cúbica. Jo ja tinc el cub màgic (ACEPTA EL RETO!). Encara no l'he resolt. Massa puntets i massa colors, però sospito que la solució no trigarà gaire en arribar. I si no la trobo tant se val perquè jo segueixo la moda tot i amb fum al cap. Jo ja tinc el trencacocos!

P.D. La solució al proper número.

JOSEP MARTINEZ

LA FOSCA.

Serà la meua veu el teu silenci.
L'ombra del teu mirar duré en els ulls,
Seràs el fil de plata dels meus somnis,
Voldré copsar-te, sentir-te nua i meua.
I allargaré la mà per treure el vel.
I els pètals d'una flor sense perfil,
restaran muts,

desfent-se entre els meus dits.

(Maria Craven)

RECEPTE DE

Esta receta se llama:
"Sube que preparo cualquier tontería."

INGREDIENTES: 1 blanco de apio, 100 grs. de nueces peladas. Para la salsa: 50 grs. de queso roquefort (del puro, vull dir, no mezcla), 1 cucharada (sopera) mayonesa, mantequilla... un trocito del tamaño de una nuez con cáscara.

Lavar bien el apio y cortarlo en trocitos de 2 cms. cada uno, aproximadamente. También reservar las hojitas más tiernas (las que son amarillo-limón. El resto guardarlo para el caldo del dinar siguiente..

Aliñar el apio con sal (no masa, recordar que la salsa es fuertonga) y con aceite. Si es tu gran deseo, puedes ponerle unas gotas limón. (con perdón del Dr.

Capó que lo prohíbe en ensaladas).

Reserva esta ensalada en un bol cualquiera mientras preparas la salsa. Pon en ese recipiente blanco, típico de las minipimer, el queso, la mayonesa, la mantequilla y, si ves que es massa sólido, un chorrito de leche o más mayonesa. Apertas el botón, del minipimer, claro...

Mezclas las nueces -previamente cortadas por la mitad- con el apio y viertes esta salsita afrodisíaca sobre ambos... Puedes ir poniéndote el diafragma mientras el mancebo o tierno cervatillo ponga la mesa (hay que hacerlos participar...).

Servir en vajilla cristalina (blanca o rosa no ámbar).

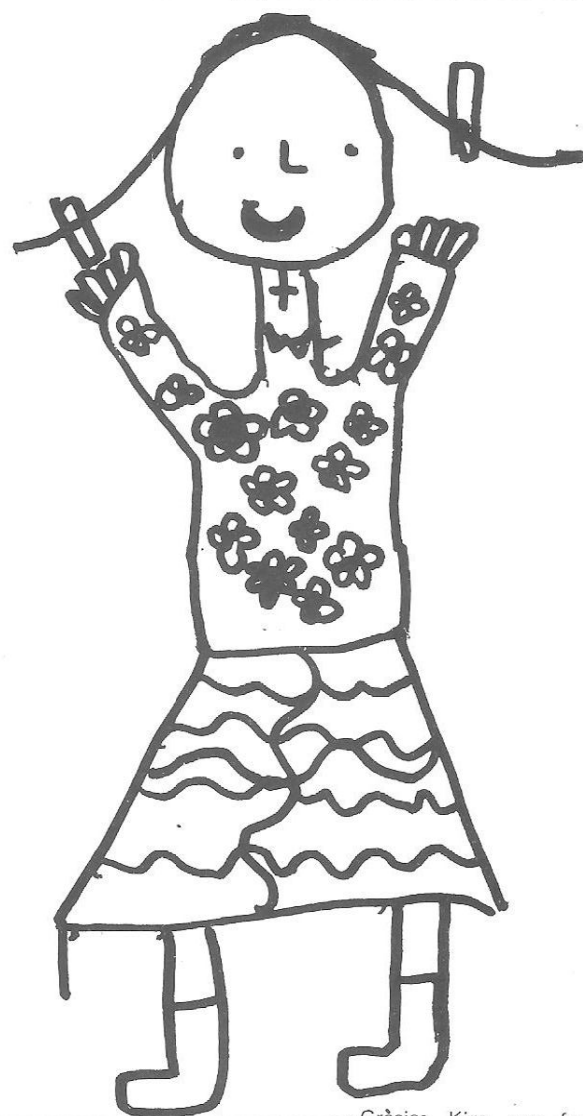
BICHI

Amigos en un jardín.

Tengo un amigo en un jardín, lo conozco desde hace años, apenas me recuerda su infancia ahora con un bastón y una pipa nos ponemos a hablar, un hablar en un jardín inolvidable con sus flores margaritas amarillos, es el cuento de nunca acabar ya que la vida ha de disrutar con 60 años ya muerta está.

Cumplido.

Es aconsejable acostarse temprano. No hay cosa más vergonzosa y más cobarde que dormir después de salir el sol. El perezoso no consigue arrancarse de los brazos del sueño...el demonio se halla en su cabecera y le sirve de almohada.

VALENTÍN. 12 años.

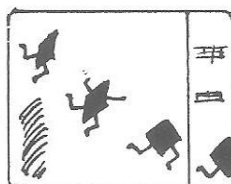
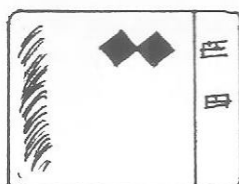
¡Oye dormilón! ¿Sabes? Lo mejor que puedes hacer hoy es enamorarte.

(Con tu permiso Pepe Navarro. ¡Buenos días!).

Gràcies Kira, per fer-nos saber que no es pot pintar un pallaso amb llapis i sense colors.

—CREACIÓ—

Aquests dos fulls són vostres. Ens podeu enviar articles, poemes, acudits, fotografies, receptes de cuina, frases, comentaris, qualsevol cosa que sigui creació personal. Adreueu les cartes a la revista "Trenc d'Alba". Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant, c/ Riego, 28. Barcelona - 14. US ESPEREM !!

OVEJOEPI —

Espectacles Culturals

CINE-
MA

"EL CINEMA NO ES MORIRA"

Avui es diu que el cinema s'està morint perquè va disminuint l'assistència de públic a les sales d'exhibició, per causa de l'existència de la televisió i el vídeo i això ha representat en poc temps que els empresaris vagin deixant sales com pot ser el cas del cinema Galileu, Gayarre i Amèrica per considerar-les poc rentables. Jo crec que és veritat, ara bé, però cal valorar-lo més detingudament.

En primer lloc cal tenir en compte que estem vivint una crisi econòmica a nivell internacional, que afecta el cinema com indústria i comerç, en el camp industrial a part de l'elevat cost de producció, s'han d'afegir l'encariment de les matèries primes; la pel·lícula nitrat de plata, ús del color que degut al seu elevat cost s'ha hagut de deixar d'usar el technicolor per l'eastmancolor, encara que sigui d'inferior qualitat, per conseqüència això reper-

cuteix en la producció i la importància del film amb respecte com ens tenia acostumats el cinema Amèrica, afecten la distribució i exhibició, ja que és molt costós d'obtenir un benefici comparat al dels anys cinquanta "període de les vaques grasses" en el qual la gent anava al cinema per costum en qualsevol programació.

En segon lloc hi ha un altre element molt important que és la funció que tenia el cinema per part de les intàncies de poder en respectar el temps lliure. Els mitjans de comunicació en la cultura de masses que són els de control i els d'incidència ideològica, tant més directa i afectiva com fos possible, avui el poder dominant es proposa fomentar un altre mitjà de comunicació com és la T.V. perquè aquest, faci la mateixa funció que feia el cinema amb l'avantatge que aquest és més econòmic i rendable i al mateix temps més directe i per tant més afectiu.

En tercer lloc, cal tenir en compte que els canals de distribució funcionen com els anys cinquanta, no havent valorat detingudament que la situació ha canviat i que ara la majoria d'espectadors trien les pel·lícules amb més criteri abans de sortir de casa, que les entrades són

molt més cares en relació en aquest anys. I a més hi ha el desplaçament. Així com la comoditat de quedar-se a casa a veure la televisió.

No obstant és curiós que després les distribuïdores i els exhibidors es queixen, com van fer en les darreres "Jornades de Cinema de Barcelona", i diuen que els centres culturals, els cine-clubs, els fan competència deslleial a les sales d'exhibicions. No fotem senyors! El que passa és que cal replantejar-se unes formes més dinàmiques, tant culturals com comercials que els professionals coneguin molt més el que porten entre mans, coneixent molt millor el públic i si no són competents que pleguin, deixaran de perdre o bé deixaran de guanyar i els amants del cinema tindrem l'oportunitat que surtin persones més ben preparades que ens ofereixen unes bones programacions com poden ser un bon exemple les sales Casablanca, Maldà, Alexis, Cèntric, Loreto, Maragall, Spring i altres.

Per tant és important i imprescindible transformar tots els canals de distribució, exhibició i amb l'ajut del públic amant del cinema, segur que el cinema no ha donat la seva darrera imatge.

ROCK'n SHOW

Per a qui li vagi l'ona "New Romantic" recomanem (perquè avui anem de recomanacions discogràfiques) "Rage in Eden" dels renovats Ultravox. Un disc ple d'emocions amb senzilles melodies a ritme tecno-pop. El seu so sintètic crea un ambient màgic i especial molt reconfortable. En aquest mateix estil trobem el darrer L'P de Visage. Un treball alhora molt fi i ballable. I per últim, el nou disc d'Orchestral Manoeuvres in the dark, "architecture and morality", repleert també d'excitants ritmes tecno.

Continuant amb el comentari de les darreres novetats parlem ara de Stray Cats. En el seu últim L'P "Gomma ball" ens ofereix el més mogut i exitós rokabillipunk del moment. El jove trio neoyorkí, en aquest segon disc, introdueix peces de rythm and blues i fins i tot ens sorprenen amb una bella balada. També, com no, afegeixen la força del més pur rock'n roll. Un disc ideal per els vells i nous rokers disposats a viure com mai.

Rod Stewart ha editat, ja, el seu darrer treball, "tonight I'm yours". Un disc ple de rock'n roll bon ritme, amenes balades i alguna peça especialment estimulante. En resum, un disc dins la seva línia habitual, sense aportar res de nou, però agradable d'escoltar.

I acabem. Blondie i Pink Floyd han tret a la venda un recull d'èxits, especialment recomanables pels qui encara no coneixen els grups i tinguin intenció de fer-ho. Per contra, aquells que sí solen seguir-los, els trobaran insuficients, sense cap aportació (a part de la nova versió de "Money" en el disc de Pink Floyd). A la fi, dos discos interessants però sense nous alicients o canvis remarcables.

David Stardust

L'AS I L'OS

D'entrada un triomf: el de l'Enric Majó al Poliorama. De sensacional i exquisida podem qualificar la seva interpretació de Manelic en "Terra Baixa". 85 anys després de la seva estrena a Madrid, l'obra d'en Guimerà continua al peu del canó, i amb la millor carta: el treball d'Enric Majó.

I ara l'os, perquè hi ha os i ben gros. Si us agrada perdre el temps, passar minuts i minuts sense fer res de bo, assegut en una cadira comptant cabretes, un consell: aneu a la Biblioteca de Catalunya. Si demaneu un llibre, 40 minuts d'espera; si es tracta d'una revista, visca la vida, quasi una horeta.

Ah, i després, tranquils, el llibre o la revista pot estar prestat, al taller d'enquadració, no hi és, etc. etc. Ah, i no us enfrenteu a les bibliotecàries-moralistes, millor que no (de veritat). I si aneu amb la dona, la promesa o l'amiga no oblideu el sisè manament fills meus. Fa pocs dies vàrem comprovar com una d'aquelles dones amb el vist i plau de dues més (penseu en la Pepa i l'Antonia de la "Terra Baixa") va estar a punt, a punt, d'expulsar de la Biblioteca una parella, i millor no riure, per donar-se un petonet. Ai carai amb les renoques moralistes. Són un os, i del gros.

Alfred Picó

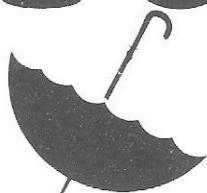
SOLUCIÓ
COMECOCGRAMA
HORIZONTALES

1-Marilyn.Sonoro.
2-Ucase.Eremitas.
3-Le.L.Oras.Paz.
4-Trial.OlucioM.
5-Iba.ethadaN.No.
6-Monroe.sananaC.
7-I.U.Imi.
8-Las.Ocio
9-Ls.noen.
10-000.Drn.
11-N.000.onaru.Te.
12-addo.Masas.Leon.
13-Ra.alunarat.E.
14-Idi.Aria.Adena.
15-0.ctcap.ocoris.

Trenc d'Alba

Revista d'informació i animació cultural - Sants - Hostafrancs - La Bordeta

"a l'aire lliure

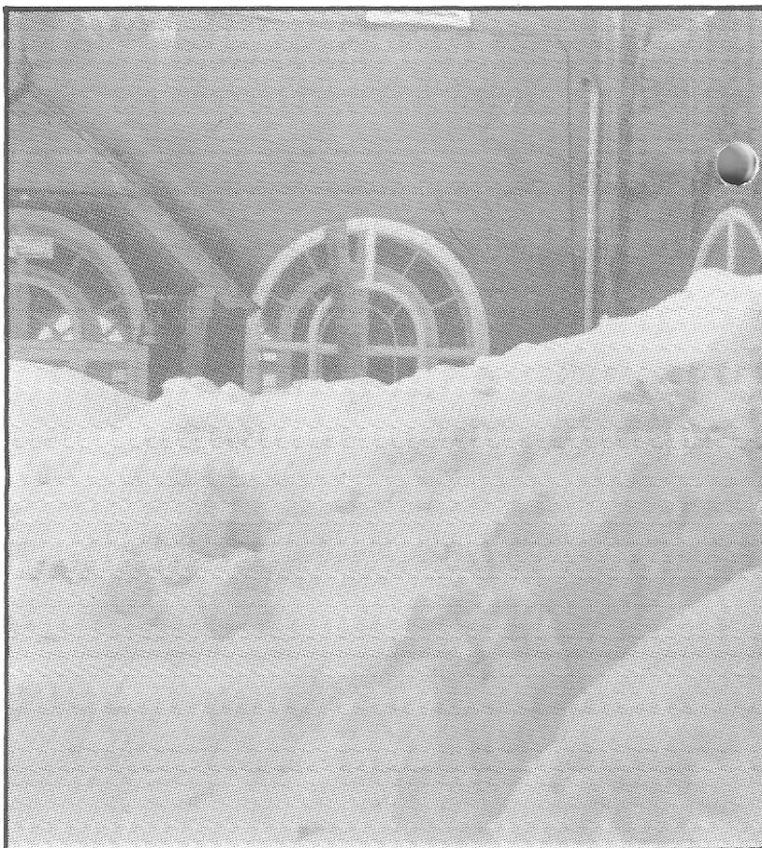

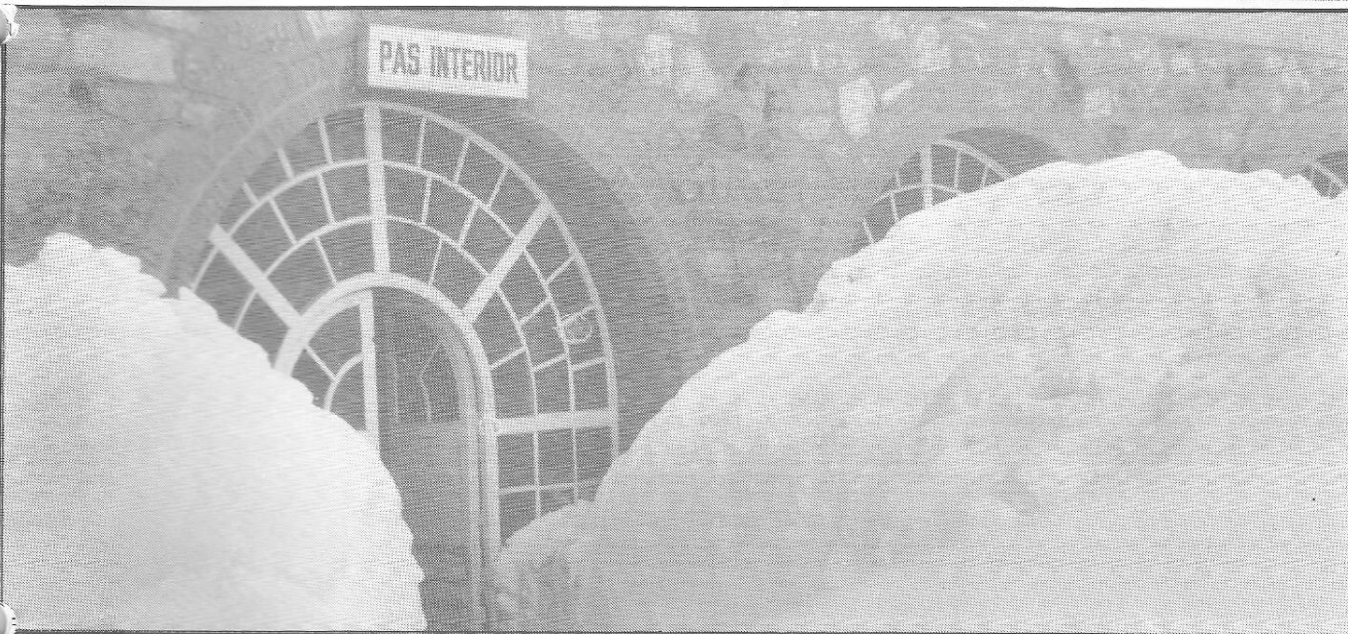
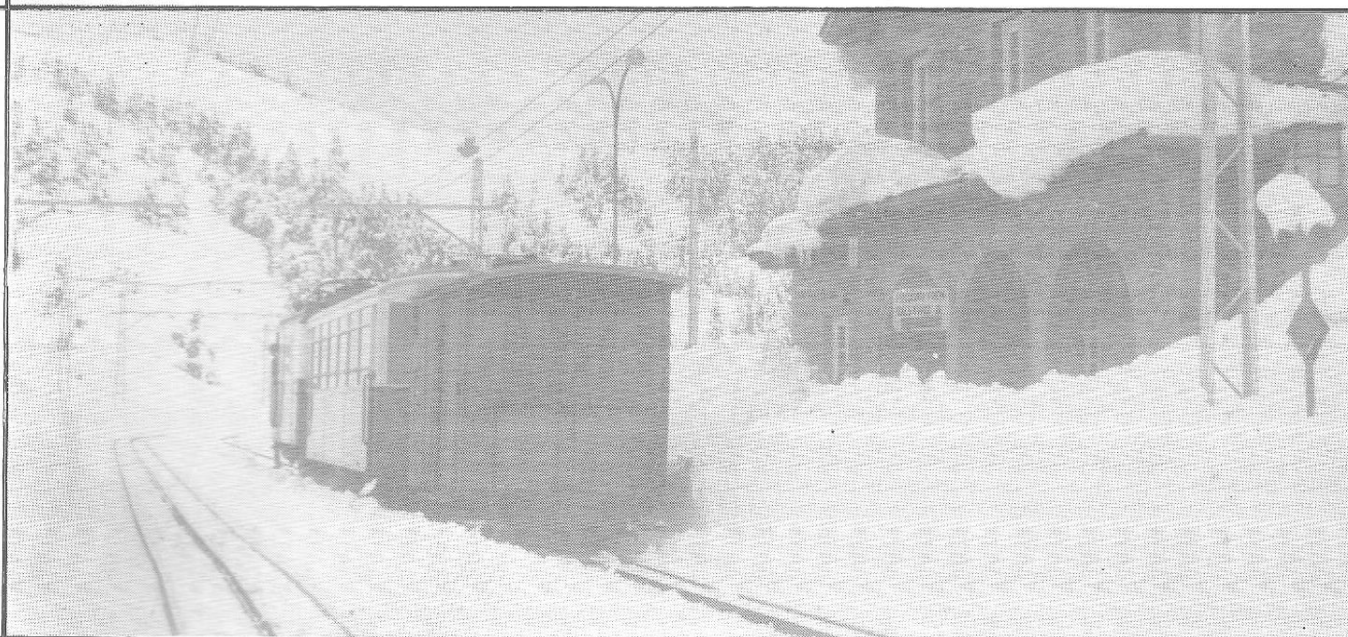
* NURIA: incomunicat per la neu 5 dies

L'hivern de 1981/82 passarà a la història meteorològica com un dels més temperats del segle, principalment a l'Europa meridional inclosa Catalunya.

No obstant això, entre els dies 14 i 18 de Gener es produí una situació tal que provocà dins del Pirineu Oriental la nevada més intensa des de l'any 1948. El causant: un temporal de Llevant.

El dimecres dia 13, el vent de llevant començà a bufar, aportant masses d'aire humit i temperat. El dijous dia 14 s'iniciaren les precipitacions generalment poc intenses i que queien en forma de neu tan sols per sobre dels 1700 metres. I el divendres dia 15 començà el temporal de debò. Plugues torrencials al Montseny (en 4 dies prop de 400 litres per metre quadrat) i nevades d'igual magnitud al Pirineu Oriental, per sobre dels 1600 a 1700 metres. Núria, per la seva localització geogràfica es va veure afectada plenament pel temporal. La neu queia d'una manera contínua i espessa, de vegades fortament inclinada pels cop de vent de Llevant. Pràcticament va estar prop de 80 hores sense parar de nevar.

El divendres a la tarda, el carrilet que surt en direcció al Santuari de Núria no va poder avançar un cop arribat a Oueralbs per dos motius: primer, que la pluja i vent feien perillós el viatge i segon que acabaven de saber que a Núria la nevada adquiria dimensions espectaculars. Els treballadors de l'Hotel i del Santuari, doncs, es van quedar aquell cap de setmana completament aïllats de la resta del món. I la nevada continuava. En arribar diumenge, el temporal es reforçà. No obstant això, els treballadors de Núria no es posaven pas nerviosos, ni molt menys. No era la primera vegada que això succeïa i sabien que de menjar en tenien per més de 4 mesos. Inclús disposen d'un petit forn per fer-se pa. En últim extrem podrien ésser rescatats en helicòpter.

El dilluns, la nevada s'afeblí ràpidament i per la tarda es veien les primeres clarianas i algun raig de sol mig esmorteït pels núvols. El resultat: 150 cms. de neu al Santuari. 200 al Bosc i més de 300 al Puigmal. El dimecrés dia 20, en netejar-se de la neu la via, el carrilet reinicià el seu servei, portant principalment gent de la premsa i televisió. El dijous dia 21, el qui escriu aquestes línies va anar-hi per fer el present reportatge. Per cert que cap a les 12 del migdia d'aquest dia va tornar a caure una nova nevada, acompanyada aquest cop de rufada.

Com podeu veure, la Meteorologia ens juga passades contradictòries. L'hivern més càlid i el de nevades més intenses !!

Alfred Rodríguez.

CONVOCATÒRIES

GUIA DE LES ENTITATS DE SANTS, HOSTAFRANCS I LA BORDETA.

Per acord i amb el suport del SECRETARIAT D'ENTITATS i la col.laboració de l'ARXIU HISTÒRIC DE SANTS.

S'està portant a terme la confecció d'aquesta publicació per part d'una Comissió formada per representants de diverses entitats. Està oberta a la col.laboració d'altres Entitats, com també de caràcter individual.

Les reunions es duen a terme a l'ATENEU ENCICLOPÈDIC. Pegunteu per en Guinovart.

ORFEÓ DE SANTS - c. / Sants, 71

Cada diumenge a 2/4 de 8 del vespre, tenen lloc els Concerts de Música Clàssica

diumenge 28 de Febrer : Coral Lavinia - Obres de Vitòria, Cererols, Brahms i Bèrtok.

diumenge 7 de Març : Quartet Sonor i Guillem Pérez-Quer (guitarra) - obres de Paganini, Guiliani, Haidn i Schubert

diumenge 14 de Març : Colegium Musicum de Catalunya - Música de Renaixement i Barroc.

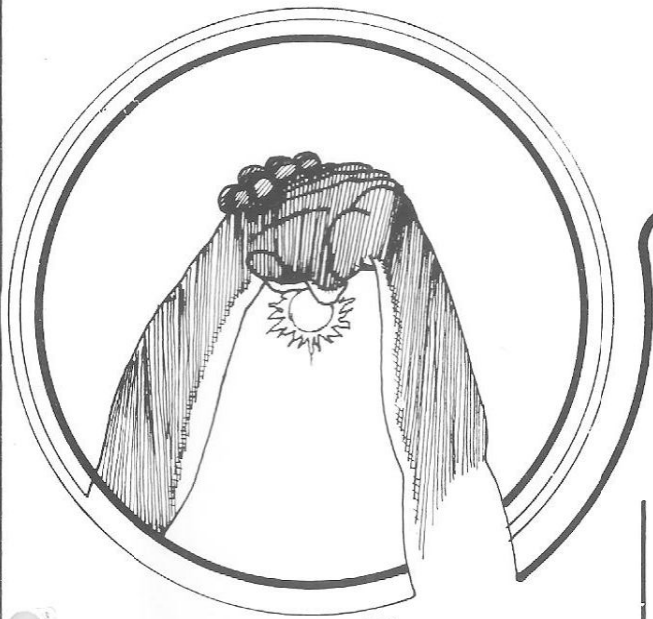
diumenge 28 de Març : Manuel Cabero (piano) - obres de Schumann i Debussy.

diumenge 4 d'Abril : Orfeó Lleidatà

Societat Coral Font de la Guatlla.- c/Amposta, 20.

El proper dia 28 de Març, a les 10h. del matí, tindrà lloc al barri de la Font de la Guatlla/(C/Sant Fruitós, entre Amposta i Rabí Rubén), la 1 trobada de Corals".

ESPEREM LA VOSTRA ASSISTÈNCIA !!!

Contactes

Aquesta secció està destinada a tots els anuncis que vulgueu posar.

Si teniu necessitat de contactar amb gent, des d'aquí ho podeu fer.

Si la gossa ha parit i no us podeu fer càrrec dels animalets, abans de prendre dràstiques mesures, doneu-los una oportunitat. Potser hi haurà algú que voldrà tenir per amic un gosset condemnat.

Si has de vendre la moto perquè no t'arriba el pressupost, ja saps!

Si busques algú per a intercanviar llibres, discs, cartes, fotografies, etc. digues-nos-ho.

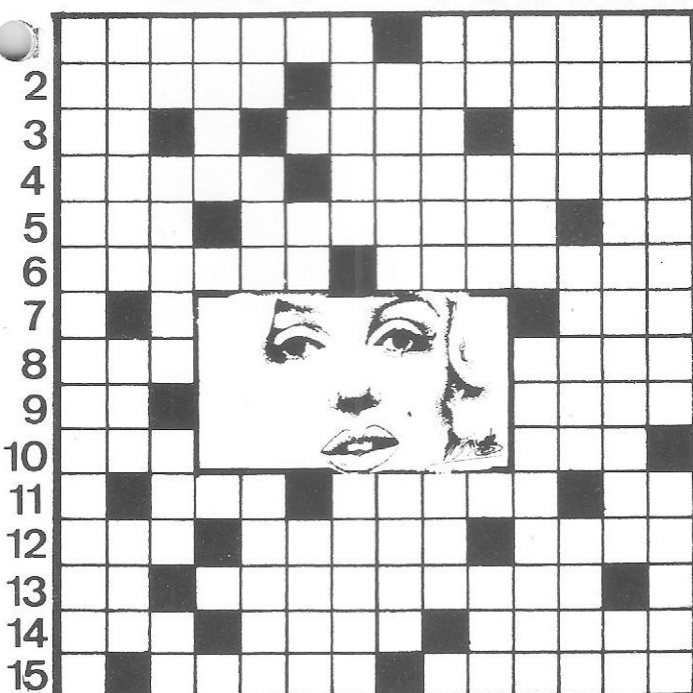
Si et sents sol potser trobis un amic.

Ja sabeu, envieu-nos els anuncis amb el vostre nom, adreça i número de telèfon a L'Ateneu Enciclopèdic, c/. Riego, 28.

comecocograma

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14

(Solucion en pag. 19)

Pisapo...

HORIZONTALES

1—Nombre de la actriz del recuadro. Que produce ruido. 2—Decreto del zar. Anacoretas. 3—Pronombre. Cincuenta. Rezas. Imposible si nos meten en el 12 vertical. 4—Competición de motos. Al revés, gafas para cíclopes. 5—Marchaba. Al revés, que nada. Negación. 6—Apellido de la actriz del recuadro. Al revés, cartucheras para la caza. 7—Símbolo del Yodo. Símbolo del Uranio. "Instituto Nacional de Industria". 8—Artículo plural. Diversión. 9—Sin la D nada. Al revés, elemento químico. 10—¡Cuanta vocal!. Ácido Desoxi-ribonucleico. 11—Nitrógeno. Me atrevo. Al revés, planeta. Conjunción. 12—Al revés poesía. Grupos. Animales. 13—Dios egipcio. Al revés, bichito negro arácnido. Conjunción. 14—Nombre de ex-sátiro ugandés. Opera de Verdi. Siglas de asociación natural. 15—Oxígeno. Al revés, muy usado en la Moncloa. Viento del SE, al revés.

VERTICALES

1—Título de una película de la actriz de la foto. 2—Cruel. Tuesto. Entregad. 3—Exclamación militar, al revés. En latín, Jano. Vocal. Planeta de Júpiter. 4—Montículo con palmeras. Esta y la siguiente consonantes. Vocal. Te. 5—Pronombre. Signo zodiacal. Apaciguo. 6—Conjunción. Oxígeno. Pronombre. Viento suave. 7—Emperador algo piromanillo. Al revés, comida italiana con o. 8—Sin consistencia. Canción para niños. 9—Que tiene seso. Agarradero. O. 10—Símbolo sagrado del hinduismo. Perro. Consonante. Al revés coche. 11—Japonesida. Doblado. 12—Al revés, y al derecho, donde nunca hemos pedido que nos metieran. El de D. Quijote, pero flaco. Poet. Cielo. 13—De lo que carecen los que nos han metido en el 12 vertical. Conjunción. 14—Osmio. Las hay de censura. Héroe de Virgilio.

